

stedet behov for, at vi henter de penge ind, så vi kan få en ordentlig offentlig sektor, og så vi kan få en god velfærd til dem, der har behov for det.

Derfor håber vi, at man rundtomkring i kommunerne vil være med til at sende det meget klare signal, at man ikke skal indgå en aftale med regeringen, som bygger på, at der fortsat skal skæres ned på velfærden; at man siger nej til det, der kommer fra Finansministeriet, og i stedet kræver, at der kommer penge nok til, at man kan sikre sygehusene, sikre børnene og sikre de ældre og de handicappede.

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Nu hørte vi tidligere i debatten fru Line Barfod tale om, at de vækstrammer, der var lagt op til her, var udtryk for, at regeringen ønskede at indføre en minimalstat. Et land med verdens største offentlige sektor øger den offentlige sektor yderligere, men i Enhedslistens optik er det et udtryk for, at vi vil indføre en minimalstat.

Omvendt må jeg altså sige, at jeg ofte har det indtryk, at Enhedslisten ønsker at indføre en maksimalstat. Jeg har tit tænkt på at spørge, og det vil jeg så gøre nu: Er der for Enhedslisten nogen grænser for den offentlige sektors vækst? Er der en eller anden grænse, som Enhedslisten vil fastlægge for den offentlige sektors vækst? Og hvor stor kan den offentlige sektor blive efter Enhedslistens opfattelse? Det ville jeg egentlig gerne vide.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg kan egentlig godt lide mennesker, der er konsekvente, og jeg må indrømme, at fru Line Barfod nok er et af de mest konsekvente mennesker, jeg nogen sinde er stødt ind i. Jeg har aldrig hørt nogen, der er så konsekvent negativ. Jeg tror aldrig, jeg har hørt fru Line Barfod komme med en eneste positiv replik heroppefra.

Der er de her teorier om, at man kan præge sine børn meget kraftigt ved at synge for dem, allerede mens de ligger i maven. Hvis der er blevet sunget for fru Line Barfod, mens hun lå i maven, så må det være den sang, der hedder »Vi voksne kan også være bange og synge lange, lange bange sange«. For det er i den grad det, der præger fru Line Barfod. Og det er jo fantastisk, at man kan være så konsekvent hver gang, man står heroppe.

Men det, jeg vil spørge om, er: Når fru Line Barfod taler om alle de her massive nedskæringer,

og at man må løbe hurtigere og hurtigere i den offentlige sektor, og at man derfor må tidligere på førtidspension osv. – alle de her forfærdelige billeder, som fru Line Barfod maler op – vil hun dog så ikke erkende det faktum, at der er ansat 8.000-10.000 flere i den offentlige sektor, ude i amter og kommuner vel at mærke?

Kl. 15.20

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Først til hr. Lars Barfoed: Når man ser det, der sker på sundhedsområdet, hvor der er fuld fart på privatiseringen og udsalget og på nedslidningen af det offentlige sundhedsvæsen – det er rigtigt, at der bliver givet mere til operationer, men på alle de øvrige dele af sundhedsvæsenet bliver der skåret ned – så kommer folk, der har penge, først. Man kan på eksemplet New Zealand se, hvor galt det går, når man lukker op for privatisering og udlicitering; hvor hurtigt det går med at nedbryde et velfærdssamfund og få en minimalstat i stedet.

Så spurgte hr. Lars Barfoed også, om der er en grænse for vækst. Et eller andet sted er der måske en grænse for, hvor mange køleskabe og den slags man kan have, men jeg kan ikke se, der er nogen grænse for at sikre, at børn, unge, ældre og handicappede kan få det bedre og bedre. Det er det, vi er interesseret i, nemlig at mennesker får det bedre, og for os er det ikke specielt interessant, om folk er offentligt ansat eller ansat i selvejende institutioner eller andet. Faktisk er det jo paradoksalt, at vi i disse måneder i Socialudvalget her i Folketinget oplever, at selvejende daginstitutioner og selvejende opholdssteder osv. kommer i deputation den ene gang efter den anden for at fortælle, hvordan de bliver lukket på grund af regeringens stramme økonomiske rammer.

Men det, der er interessant for os, er som sagt, om mennesker får det godt, og så længe der er så store værdier, som fællesskabet ikke får del i, som de multinationale selskaber kan bruge, som det passer dem i andre lande, så synes vi faktisk, at der er plads til en vækst, og så mener vi, det er helt urimeligt at ville skære.

Så til hr. Jens Rohde: Jeg tror, der har været mange debatter i Folketinget, hr. Jens Rohde ikke har deltaget i, hvor jeg har været meget glad for de ting, vi har fået gennemført, og også for de forslag, vi har fået vedtaget. Forleden fik vi f.eks. opnået flertal for den lille forbedring, men trods alt væsentlige forbedring for en ræk-